

РЕШЕНИЕ

№ 7617

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7502** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата. Образувано е по жалба на Р. М. А. с постоянен адрес в [населено място], район Т., [улица], ет. 5, ап. 12, подадена чрез адв. Е. Д., съдебен адрес: [населено място], бул. В.“ № 43, ет. 3, ап. 1, срещу Заповед № 23-4332-002965 от 29.06.2023 г. на П. П. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, основани на твърдения, че не била посочена конкретната установена от органа хипотеза на чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП, за която се налага ПАМ. Твърди се също, че СУМПС на жалбоподателя е в срока на валидност, поради което соченото от издателя на акта нарушение не е съставомерно от обективна и субективна страна. Претендира се отмяна на акта.

В с.з. жалбоподателят - редовно призован при условията на чл. 142, ал. 3 ГПК, вр. чл. 144 АПК, не се явява и не се представлява.

Ответникът - полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, след преценка на

доказателства по делото, включително сведенията на разпитания по делото свидетел – актосъставителят А. М. И., приема за установено следното от фактическа страна:

На 18.06.2023 г. в 22:45 часа, в [населено място], [улица]и [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят Р. М. А. е управлявал л.а. „А.“ А6 с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост. При проверката водачът е представил СУМПС, издадено от Република С., № 663221, което не отговаря на приложение 6 от Конвенцията за пътното движение. Заверено копие от СУМПС е приложено по делото на л. 11.

За констатираното от старши полицай при 02-РУ, СДВР – А. М. И. нарушение на чл. 161, т. 1 ЗДвП е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА, бл. № 836805. С АУАН са иззети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели на автомобила с рег. [рег.номер на МПС] .

С издадената от ответника Заповед № 23-4332-002965 на жалбоподателя Р. М. А. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелствата, описани в АУАН, към който е налице изрично препращане в заповедта.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната заповед.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя е разпитан актосъставителят А. М. И., който потвърждава посоченото в АУАН.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна, но не по изложените в нея доводи.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазени са изискванията за писмена форма. Заповедта за налагане на ПАМ е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административното нарушение, за което е съставен АУАН.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. Твърденията на процесуалния представител на оспорващия във връзка с отнемането на СУМПС и нарушеното право на защита показват смесване на принудителните административни мерки по ЗДвП и наказателното постановление за извършено административно нарушение по същия закон. Принудителните административни мерки, макар и да са израз на административна принуда в широкия смисъл на думата, не са наказания. ПАМ и наказанията за извършени административни нарушения имат различна правна природа. Първите са административни актове по прилагането на диспозицията на правната норма, а вторите - правораздавателни актове за прилагане на санкцията на правната норма. Първите се реализират по реда на АПК, а вторите - по реда на Закона за административните нарушения и наказания. В тази връзка, евентуалната незаконосъобразност на единия акт, доколкото се сочи липсата на обективните и субективни елементи на нарушението, не води да отмяната и на другия. Принудителните административни мерки са форма и легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. Те са актове на държавно управление, целящи осигуряването на безопасността на движението чрез конкретни мерки за предотвратяване на нарушения и преустановяване на такива.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

В разпоредбата на чл. 161 ЗДвП са посочени случаите, в които свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, като сред тях е посоченият в т.1 случай, когато държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Сирийска арабска република е страна по Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г. и издаденото от тази държава свидетелство за управление на МПС е валидно на територията на Р България. Ако административният орган, приложил ПАМ, е считал същото за невалидно, е следвало да изложи съображенията за това в оспорения акт, което той не е сторил. Посочено е единствено, че СУМПС не отговаря на приложение № 6 от Конвенцията. Въпросното приложение регламентира формата и съдържанието на националното свидетелство за управление. От АУАН и ЗППАМ не става ясно на която част от приложението не отговаря СУМПС на жалбоподателя.

В с.з. актосъставителят добавя, че при контролната проверка не бил представен документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Това твърдение и да е вярно не обуславя прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП. За това нарушение е предвидено друга административна мярка – временно отнемане на СУМПС съгласно чл. 171, т. 1, буква „е“ ЗДвП, респ. временно спиране от движение на ППС съгласно чл. 171, т. 2, буква „в“ ЗДвП. Процесната заповед е по чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП, за която законът предвижда други материалноправни предпоставки за издаването ѝ.

Наред с това, следвало е да бъде съобразено и обстоятелството, че по силата на чл. 162, ал. 2 ЗДвП чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

В настоящия случай органът не е изследвал дали жалбоподателят е отговарял на това условие, а такава преценка едва в съдебното производство се равнява на недопустимо домотивиране на административния акт. В случая ответникът не се справи с изрично указаната му от съда доказателствена тежест да установи фактическите основания за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП, както и изпълнението на законите изисквания за издаване на обжалваната заповед. Ето защо и наложената на жалбоподателя ПАМ подлежи на отмяна.

Независимо от изхода на спора с оглед разпоредбата на чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноси за настоящото производство – първо, защото такива не са поискани, второ - защото по делото не са извършени каквито и да било представителни действия от пълномощника, освен депозиране на жалба с посочване на съображения, които са изцяло неотнормирани към законосъобразността на ПАМ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 23-4332-002965 от 29.06.2023 година на полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: